

ШУМАДЖИКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Невадовичъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцѣка.

} № 90.

МИЛАНМИЛКА.

(продужено)

Ясный гласъ пѣвца заедно съ флаутомъ ућути, и вътрићъ е крозъ тихій ютренній воздухъ разносио одзивиъ пѣсме нѣгове низъ долину. Али та песма нашла е већий одзивиъ у прсима србскимъ; кодъ свакогъ кои е слушао была су чувства до суза побуђена. Тишина и ћутанъ скупљены бѣгунаца прекине се лакимъ жуборомъ разговора, сваки е радъ бы да свомъ најближемъ свое осећанъ саобшти.

„Ко е то што тако лепо у страни пева?“ упыта еданъ Панчеваць, кои е са свомъ пазливостѣу целу песму пратио.

„А ко бы знао.“ одговоре неколико нѣи. На то се окрене еданъ старый бачкй свештеникъ, дуга бела брада покривала му е све прси, она се по црнымъ халынама преливала као сребро, нѣгова дуга коса была е низъ леђа пуштена. На нѣговомъ бледомъ и озбиљномъ лицу огледало се поштенъ, скромность и побожность. Човекъ нѣ могао у нѣга погледати а да се неопомене каквогъ светца, али не оны светаца кои яшу на беснимъ коньима, носе оклоце и са копльмъ бию аждае, него онаквы светаца, кои нигда у календару нису были уписани, а кои заиста по свомъ поштеню и смирености, на найпосле и по бради и по халынама заслужую ту найвећу титулу кою смртны смртныма придаю.

„Я незнамъ име тога пѣвца“ рекне тай свештеникъ „али нѣговъ гласъ врло ми е познать, и чини ми се кадъ бы га видю могао бы га познати.“

„А гдѣ сте юште слушали нѣговъ гласъ?“ упыта любопытливо нѣговъ сусѣдъ.

„Немогу вамъ о томе ништа говорити. Немогу се безъ суза опоменути оногъ дана кадъ самъ тай истый гласъ слушао, она песма, и сада пролази крозъ мене као каква стрела.“

„Па зашто намъ не-бы казали, да познамо изъ ближе тога пѣвца, што се као птица у шуми сакрио па пева, а не да се видети, рекне една лепа госполя, и са детиньомъ оданостѣу полюби тога старца у руку и седне према нѣму.

„Децо.“ рекне стараць и осмене се, и тай осмей огране све душе нѣгови ближнѣи, као кадъ у лютой зиме крозъ облаке синие сунце на сѣвжне долине „вы знате да стари люди свагда падаю у ту погрешку, да и найманьй догађай неумеду укратко да приповеде, я самъ старъ, я бы вамъ моимъ разговоромъ досаду чиню, мое причанъ неће васъ развеселити, зато идите децо по шуми, и уживайте ово лепо майско ютро, тражите одъ птица и одъ цвећа утѣхе, у моимъ е прсима сама жалость, мене оставите, и непитайте ме за онай данъ кадъ самъ првый путь гласъ тога пѣвца чуо, непитайте ме за ону пѣсму кою е онда певао. Онда кадъ самъ овай гласъ слушао текле су мое сузе као и мало пре кадъ е певао.“

„То мора да е врло жалостна песма была?“ рекне еданъ.

„Нѣ, него одвећъ радостна, онакву радостну пѣсму нигда више неће мое уши чути.“ Одговори стараць.

„Е па причайте намъ мы ћемо васъ радо слушати“ повичу са свою страна, и сви се скупе, и едни посѣдаю а други су стаяли и очекивали шта ће причати.

„Дѣцо моя!“ почне сѣдый свештеникъ — „у вашей души юште нѣ изглаћенъ ланьскй првый Май. Ко е на тай данъ у Карловцѣма быо, тай нигда се неможе о нѣму ситъ наприповедати. Стра ме вата и чини ми се да санямъ, кадъ помыслимъ у каквой смо радости онда были, а у каквой туги и бѣди сада се налазимо. Данасъ е равно година дана кадъ самъ у оной великой скупштини у Карловцѣма быо. То е najlepший данъ године, што е промысао изабрао да буде најрадостнй данъ целогъ Србскогъ народа. Повединый гдѣ-кои предѣли гдѣ Срби живе, имали су истина пре тога, доста срећны и веселы часова, али цео србскй рассеяный народъ, одъ смрти Душанове па до данасъ може у своіой исторіи записати, само еданъ данъ као данъ свесрбске радости, а то е данъ ланьскогъ првогъ Мая. Изъ Далмаціе, Црнегоре, Србіе, Босне, съ Косова, изъ Бачке, Баната, Срема, Баранъ, Рватске, Славоніе, едномъ речю, изъ свою красва гдѣ Срби живе было е званы и незваны посланика. И садъ после ове несрећне пропасти видимъ, да насъ е судбина навалице онде скупила, да се може-быти последнй путь у име целогъ рассеяногъ народа видимо, изгriamo, изговоримо, изплачемо и изядимо слободно. Одъ оногъ доба, одъ кадъ е круна Душанова разкомадана, па до тога

дана, ніе се нигда сръбскій народъ изъ свою свои краєва скупио, и данъ свое надежде славио; и веруйте да є то было и последньи данъ. Ни єдногъ дана неће выше наши потомци у исторіи наћи, кадъ є снуженный Бошнякъ стаяо поредъ богатооружаногъ Сръбјанца, кадъ є суровый Черногораць са засуанымъ рукама кое су научиле да секу, грліо разнѣженогъ Новосађанина у нѣговомъ бечкомъ франку и белимъ рукавицама; кадъ є Сремаць пытао Призренца налазили се іоштъ ко годъ живъ одъ нѣгове родбине у ѣаковомъ полю, за кою су му нѣгови прадѣди причали да є остала тамо и да слави светогъ Саву. Сви предѣли сръбскогъ народа были су заступани, и сва стана, године и званія изядничило є одушевленѣ, братство и сръбеко име.

Свештеници, селяци, трговци, солдати, офицери, ѣаци, майстори, све є то измешано єдно до другогъ стаяло, само за Сръбство дишући. Насъ хилјадама стаяли смо, и гледали смо на оно место гдѣ є Патріархъ стаяо. Два монаха, кои су сада Архимандрити, заступали су онда достойно два сръбска апостола. Каѣанскій и Груићъ приправили су своимъ говоромъ народъ на веселѣ тога дана, и на борбу, коя намъ є после одма и дошла. Каѣанскій разнѣжіо є наша чувства говорѣћи намъ о нашої жалостной прошлости, и прочитао намъ є права дарована одъ царева аустрійски; Груићъ насъ є своимъ громовитимъ гласомъ довео у одушевленѣ да смо сви были готови изгинути, а неуступити никоме ни єдно словце одъ наши права.

„Єсть, єсть,“ пресече єданъ приповеданѣ — „и я се добро опоминѣмъ да є онда казао: „да ѣемо се воде на Айдук-чесми напити. —“

„Само што онъ ніе мисліо да се напиємо ове воде као бегунца —“ привати другій „єръ ко се онда надао да ѣе насъ Маѣари овако сатрти, и да ѣе царева войска имати съ нѣима толико посла“

„Далѣ, далѣ причайте!“ повичу остали, и єдѣый свештеникъ настави свое приповеданѣ.

„Патріархъ подигне се на своемъ узвышеномъ месту; и говоріо є дуго и тихо; говоріо є оно што є у срду свакога Сръбина было уписано. Опоменуо насъ є на оно, на што су намъ она два говорника чувства узкипила. казао намъ є да су Сръби имали свое деспоте и патріархе, кои су цара и цареву землю на граници бранили; и да цару неће ни сада бити противно, да Сръби у ова, за свою народность опасна времена, изберу себи опетъ Войводу и Патріарха — затымъ онда реѣао намъ є за служене и чувене Сръбе, при спомену своіу имена, сви смо ѣутали и у тицини слушали далѣ. „Ако оѣете Сръбина войника!“ продужи Патріархъ узвышенымъ гласомъ — „кои и данасъ на бойномъ полю съ голимъ мачемъ стон, и кои ѣе бити кадаръ бранити ово што овде мы заключимо; ако хоѣете себи за войводу войника, кои є и срцемъ и душомъ Сръбинѣ; кога искреность, поштенѣ и храбрость сви познаю и хвале, ако хоѣете таквогъ войводу онда узмите Стефана Шупљикца!“ — Далѣ нѣгове рѣчи нису се могле чути, хилјаде уста отворе се, и неизброєно „живіо! живіо!“ заори се на све стране. Іоштъ ніе было све євршено. Звано са катедралне цр-

кве зазвони и на тай знакъ сви уѣуте и тишина се поврати. „Бирайте патріарха.“ — „Кога ѣемо другогъ достойнѣгъ наћи кромѣ тебе среѣный старче.“ повиче народъ са сви страна; и онда владике, офицери, прости граничари, свештеницы подигну данашнѣгъ Патріарха у висину на рукама; и сви смо проливали сузе радости. Али ко є ту одъ Сръба было а да ніе одъ радости плакао; ко є могао то све очима гледати, а да га необузму нека виша, можемо слободно реѣи небесна чувства. Као єднимъ гласомъ, као изъ єдны уста заори се пѣсма: „Сей день егоже сотвори господъ, возрадуємся, и возвеселимся вонѣ.“ Пушке на све стране почну пуцати, сва звона са своіу цркви почну звонити, хилјаде капа у висину полете. Радоснѣгъ и сложнѣгъ дана, неможе намъ показати исторія сръбске прошлости. Я и данасъ кажемъ, ко ніе лане на данашнѣи данѣ у Карловцыма было, тай незна и неће нигда знати шта є то народно веселѣ. Ко є ту было и то све гледао и слушао, тай ѣе за читавъ свой животъ имати съ чиме подгревати свое срце, да му спрамъ свогъ рода неоладни. Ту ниедно сръбеко око ніе остало, кое се сузомъ радости ніе оквасило.

После тога избора Патріархъ опетъ появи се на своемъ узвышеномъ месту, све очи полете на нѣга и свакій є мисліо да гледа предъ собомъ патріарха Чарноевића. Кадъ се сви стишаю, почне онъ яснимъ гласомъ: „Браћо у име Бога избрали смо Войводу и Патріарха, оживили смо наша права, тымъ смо постали народомъ, и престали смо бити ѣайта, као што су насъ наши неприятельи звали и сматрали. Царъ ѣе наше изборе признати и потврдити, али цару непокорни Маѣари, кои неће ни за какву другу народность у Унгарской да знаду, они ѣе браћо завойштити на насъ. Мы морамо бранити све ово што данасъ овде заключимо, зато закуните се да ѣете съ оружіемъ и са животима вашимъ бранити све оно што данашня скупштина рѣши. Што се мене тиче, мои су дани готово изброєни, я самъ старъ, али опетъ ѣу у єдной руцы крестъ, а у другой саблю, иѣи предъ вама противу свакогъ оногъ, кои намъ одриче права коя приличе єдномъ храбромъ и поштенномъ иароду.“ После тога говора свечаный тренугакъ настане. — Сви дигнемо руке у небо, Сръбјанцы подигну голе ножеве и запете пушке, и закунемо се изгинути као што су намъ стари на Косову изгинули, а ништа непопустити одъ наши права, одъ права коя насъ народомъ чине. — Одатле одемо у цркву; и нигда немогу заборавити. ону радость кадъ самъ ту чуо, гдѣ свештеникъ гласно спомену сръбскогъ войводу Стефана, и патріарха Іосифа. — Народъ ніе могао одолѣти своіой радости, и ту у средъ цркве загрми опетъ „живили, живили!“ — Затымъ иза певнице заори се онай истый умилный гласъ, когъ смо мало пре изъ шуме чули. „Тебе Бога хвалимъ, тебѣ благодаримъ,“ одпоєо є савъ народъ, али онай гласъ предводіо є и надвисіо є све друге гласове. Ту самъ првый путъ чуо онай гласъ, зато самъ га одма и познао, и зато нигда га неѣу моѣи ни заборавити. Онда є было веселѣ, онда є стаяла отворена будуѣность предъ нама, онда є свакій Сръбинѣ имао крила, и надежда осіяла є све желѣ нашегъ народа; а данасъ, после тако краткогъ, времена, данасъ првый Май дочекуємо овде као бегунцы, наше су надежде уништене, наше куѣе пошальне, наше иманѣ разтурѣ-

но, наша браћа поубијана. Данасъ“ — продужи съдѣй свештеникъ, и подижући къ небу руке устане на ноге, и сви се за њимъ ѣтећи подигну и скину свое кепе, а жене клекну на колена, — — „Данасъ о боже, кога путове смртно око невиди, подижемо теби опетъ руке, и опетъ се заклинемо да ћемо остати Срби, макаръ насъ пакостна судбина јошть на већа изкушенија мећала — мы ћемо чувати србско име макаръ као израилѣвъ народъ немали нигдѣ отечества — то намъ е име мило и драго; сносићемо господи све пакости и мученија као што е сносїо твой однородный сынъ, трпићемо и надаћемо се докъ насъ едногъ трае. — У надежди на тебе Боже, прежалићемо наше попальне куће, као што е Русїя прежала свою Москву, заборавићемо нашу побїену водтућену децу, као што е Вавилонъ заборавїо свое младенце; молећи се теби и мислећи постоянно на твою правду трпимо и надамо се. Ёданъ несрећанъ народъ подиже теби руке господи и молити се, не роуће на тебе, не очаява на себе. — А вы жалостна моя браћа, кои сте негда подъ единымъ патриархомъ оставили свое куће и њиве, и изъ овы исты предѣла прешли у Унгарїю да само спасете свое име, свою вѣру и языкъ, вы данасъ подъ овымъ другимъ патриархомъ, прешли сте опетъ овамо у свое старо отечество, и све што сте пренели са собомъ то е име вѣра и языкъ србскїй, то намъ е сачуванный аманетъ наши прадѣда, наши царева и светаца, съ тымъ браћа бѣжаћемо изъ државе у државу, и макаръ были вѣчни бѣгунци, зваћемо се опетъ вѣчни Срби. — Наше радости и надежде прошле су. Забравите ону пѣсму ланьскогъ првогъ Мая: „Сей день егоже сотвори господь!“ и пѣвайте данасъ: „На рѣкахъ Вавилонскихъ тамо сѣдохомъ и плакахомъ!“ — место ланьски радосны суза, данасъ проливайте сузе горкогъ страдања. Народъ србскїй браћа на крсту разлетѣ стои, жучемъ га напаюю непрїатели, као сына божіегъ. Као што вѣруете да е Христосъ воскресао, тако вѣруйте и надайте се да ће и народъ србскїй воскреснути; тешко угнѣтенъ одскочиће одъ србскогъ народа, као што е тешка плоча одскочила одъ спасителъвогъ гроба — али данасъ браћа роните сузе горкогъ страдања, свећа нашегъ живота јоште гори, али свећа наше среће угашена е. — Ко има гласа нека данасъ кука, нека пева — авай наше за мало-л' беяше!“

Далѣ ња могао говорити, гласъ му се загуши плачемъ. Онъ ућути и покрїе рукама свое сузне очи; а сви оно њга као изъ една уста почну тужнымъ и дрктећимъ гласомъ певати:

„Свећа наше среће,

На вѣки с' угаси;

Нигда Србство неће

Већ' круна да краси.

Кратко време сунце намъ греяше,

Авай наше, за мало-л' беяше.

Сва су србска крила,

Веће поломљена;

Сва надежда мила

У гробъ положена.

Кратко време сунце намъ греяше,

Авай наше, за мало-л' беяше.

Умре намъ Войвода,

А Патриархъ страда,

Пропаде слобода

Душманъ опетъ влада.

Кратко време сунце намъ греяше,

Авай наше, за мало-л' беяше.

После те песме сви оборе главе земљи, и ѣтећи брисали су сузе са свои очїю; нема тишина владала е, само две кукавице несрећнымъ своимъ гласомъ продужавале су свою песму. Славици были су умукли, цвеће скупило е свое развїене лиске и тужно е оборило свою главу. Ёданъ кочїашъ Турчинъ, пошто се напої воде, погледа на оваї ожаловѣный саборъ, сладко се насмеє, и одлазећи почне гласно певати:

„Устай, устай Србине, устай на оружїя!“

(продуженъ слѣдує)

ПОДГРѢВЦИ.

— У Нубїи постои најстрожїи законъ, да мати, како кберъ уда, докъ е годъ жива съ истомъ ња речеце проговорити несме. Зато дакле тамошњи бжећїи люди далеко болѣ, задовольнїе и срећнїе живе, него ма гди изванъ Нубїе.

— Поморански и пруски простацы имали су у пређашња времена обичай, а може лако быти да и данашњимъ даномъ имаю, да лулу употребљаваю за означенїя времена или одстоянїя места. На примѣръ, они кажу: „одъ овогъ до оногъ мѣста има лула дувана,“ и т. д. У Паризу се пакъ садъ цыгаре на истый начинъ употребљаю. Траянъ едне цыгаре т. е., докъ се една цыгара изпуши, узима се за единицу, и по томе се растоянїе мери. Господа Паризлїе кажу на примѣръ, одъ овогъ до оногъ места има толико цыгара пѣшице, толико на коню, а толико на коли.“ Ёданъ директоръ театра рекао е единомъ списателю: „Ваша е паллива позорищтна игра сасма дугачка, она трає полдругу цыгару.“ Шта выше, ёданъ господинъ, кои е по договору на некомъ месту господичну едну дуго чекао, пребаціо їой е то овимъ рѣчма: „А гди сте толико? Я скоро већъ две цыгаре овде на васъ чекамъ!“ — То е языкъ госпоштине, кои, штета, јошть нїе кодъ насъ познать.

— Три су ствари коє женске обїи немогу. Прво, оне немогу на поредъ какове трговине, коя ствари по моди продає, проби, а да предъ њо нестану, или се у њо не сврате; друго, оне немогу никакovo лепо дете видити, а да незапытаю: колико годинаца има маломе или малой? и треће, оне немогу никакавъ комадъ платна гледати, а да незапытаю: пошто е рїфъ?

М Р В И Ц Е.

— Господинъ ёданъ узме простака едн огъ до свога служителя и рекне му: Толико и толико ћешъ имати плате; и ако се добро узвладашъ сваке годїне и по ёданъ поклонъ; а и у мое ѣу те альїне облачити. Про-

стакъ изванъ себе одъ радости, што е тако прекрасну службу добио съ неописанимъ весельемъ навуче на себе служительску униформу. Слѣдуюће утро неизађе господину свомъ. Овоме опетъ буде време дугачко, па га вишне. „Овде самъ!“ одговори онъ изъ постелѣ свое. Напоследку ускипти у господину нестрпленъ, почемъ се онай изъ кревета никако и недиже, па полети къ нѣму, и хтеде га штапомъ изъ постелѣ на ноге дигнути. „Не, господине! рекне простакъ, та нисмо л' се мы погодили, да ме вы у лепе альине облачите; па одкадъ я већ на васъ изгледамъ.“

— Карль II. краљ енглескій, текъ се са помоћи многи подайника свои круне дочепати могао. При овой прилики врло му е много на помзѣ служила ревность и и дѣятельность Лорда Шревисбура и зато му е премлого благодаранъ быти имао; али онъ при свемъ томъ забораваи услуге, кое му е лордъ учинио, и посве ништа нехте за нѣга чинити. Едануть кадъ е лордъ съ краљемъ у лову быо, пріяви се овоме депутация една изъ Шотланды. Краљ иеимаюћи волю, да имъ желю испуни, рекне лорду: Представляйте вы краля; а я ћу место ваше заступити. Депутация предстане а лордъ ий съ овима речма предусретне: Господо моя! немойте се ниинманъ о томе чудити, што я јошъ ништа за васъ учинио нисамъ. Ево видите овде (показуюћи рукомъ на краля) лорда Шревисбура; овоме имамъ я на круни мојој благодарити, па при свемъ томе јошъ му никакво доказателство признателства мога учинио нисамъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Сва извѣстія изъ Крима саглашаваю се у томе, да се до пролећа неће никакве битке догодити. Саюзници имаю довольно войске да се могу преко зиме одъ напада рускогъ бранити и одржати, у пролеће пакъ они ће се съ новомъ войскомъ подкрепити и далѣ ратованъ предузети. У Азији одъ 17. Септ. ніе се ништа знаменито догодило. Целу годину проводше Руси око Карса; и ако оставе Карсъ за цѣл ѣ быти врло велика штета, а на то могла бы ий више наступаюћа зима него приближаваюћа се войска Омер-паше, принудити.

— Као што новине пишу: Русія намѣрава на пролеће на неколико великій одѣленя, сву свою войску поделити, и свако то одѣленъ ратоваће само за себе независно, и безъ помоћи другогъ одѣленя.

— Руске войске има сада у Бесарабији и Херзону и поредъ Прута 120.000., у Криму и Перекопу заедно съ резервомъ 180.000 према Кавказу 79.000. Войске руске кодъ Карса нема выше одъ 35.000. Съверне границе руске што бране 80.000. Колико пакъ войске у Польској, Подоліи и Волхынји има нико неуме казати. Русія у овой трећој години ратовања развила е сву воюну свою снагу до свога найвишегъ степена.

— Съ Црногорске границе одъ 19. Окт. пишу: да Турцы све више и више съ Црногорцима замећу кавгу. Црногорци отели су одъ Турака 1200 оваца, којомъ приликомъ тукли су се съ Турцима 3. сата, и погинуло е 16. Црногораца.

— У Србскомъ Дневнику № 86. печатанъ е еданъ чланакъ о бывшемъ Инспектору школа. У томе чланку наводи се свршетакъ едногъ званичногъ акта Попечительства Про-

свештенія. Такво точно наведенъ тога званичногъ акта, а при томъ и означенъ тога чланка са Н. много е навело на ту мыслю да самъ я тай чланакъ написао. Зато, што знамъ да такви изводи званичны акта нерадо се примаю кодъ насъ, нашао самъ за добро, да овимъ у кратко увѣримъ читателѣ онога чланка, да га я нисамъ писао, и онда кадъ е тай актъ писанъ да я нисамъ служио у Попечит. Просвештенія, и да истый актъ нисамъ нигда ни читао. По свимъ тымъ околностима, онай г. дописатель погрешно е врло, што е, наведећи речи званичногъ акта, метуо у свомъ чланку зачало слово едногъ одъ чиновника истогъ надлежательства. А могуће да е то и погрешка при штампању учинѣна, и место познатогъ дописателя подъ Н, опгрешно печатано Н. Међу тимъ читателѣма е и то познато да я имамъ свое новине и немамъ времена и потребе у туђе новине писати; а при томъ и то знаду да я — докъ самъ имао ту слабостъ, криву Дрину исправляти — нигда нисамъ у моимъ саставима, мое име крѣо.

Столоначалникъ Попеч. Просвештенія

Л. П. Ненадовићъ.

ПОЗЫВЪ

Подписаный объявляетъ читателямъ своимъ да се у Земуну печата, и скоро ће изъ печати изаћи

ТРЕЋА СВЕСКА

ШУМАДИНЧЕТА.

садржаваюћи у себи одну лепу и врло занимљиву новелу, а по томъ друге књижевне занимљиве ситнице и мешовите песне. Цена е као и првимъ двема свескама 1. цванцкы.

Прве две свеске Шумадинчета садрже слѣдуюће предмете: 1. Княжевъ погледъ, 2. Постанакъ првогъ Соваѣта у Србији, 3. Првый коракъ у светъ, 4. Утѣха, 5. Молитва, 6. Едина надежда, 7. Господаръ душе, 8. Богъ боговъ, 9. Котарскій Сердари, 10. Будала деветнаестогъ века, 11. Стараць и смртъ, 12. Селякъ и пси, 13. Орао и нѣгово перо, 14. Растъ и трска, 15. Пасъ и нѣгова сенька, 16. Лавъ и мишь, 17. Надпись на гробу едногъ пса, 18. Юнакъ дунавомъ плочи, 19. Листъ, 20. Освета, 21. Месоѣђе и проче.

Познато е да одъ гг. скупителя зависи разпространенъ књига, и заиста кадъ се човекъ увѣри съ каквимъ е трудомъ скопчано то родолюбиво скупљанъ пренумеранта, онда мора свакој кои любви напредакъ књижевства почитовати и уважавати пожертвованъ и трудъ своју оны кои се тога посла примаю. Брѣ кодъ насъ е лакше написати него распрострети какву књигу. Овимъ позывомъ умолява подписаный да бы се примили скупљаня пренумеранта на више именовану књигу. Ко се на све три поменуте књиге запише цена е два цванцкыка и по за све три. Имена бы-ће печатана. Кадъ ко књиге прими онда ће и новце положити. Молимо да се имена гг. пренумеранта до 25. Нов. пошаљу, а књиге ће се одма при свршетку овогъ месеца разпослати.

Гг. скупительима свака осма књига на даръ за нѣювъ трудъ.

УЧРЕДНИКЪ.